

‘Ik zou het niet weten. Ik heb hem niet opengemaakt.’

‘Je hebt je brief niet opengemaakt?’ De verbazing is in mijn stem te horen. Hij schudt zijn hoofd.

‘Ik weet niet hoe lang ik naar die dichte envelop heb gestaard. Ik twijfel iedere keer of ik hem open zal maken tijdens of na de competitie.’

Ik denk aan het moment dat ik eerst ook niet wist of ik mijn brief wilde openen, maar achteraf ben ik blij dat ik het wel gedaan heb.

‘Waarom twijfel je daaraan?’ vraag ik.

‘Het klinkt misschien stom,’ antwoordt hij, ‘maar... Dit is de eerste keer dat ik zelf beslissingen kan nemen, zonder dat een heel team van adviseurs in mijn nek staat te hijgen. Ik twijfel soms al genoeg aan mezelf en aan de keuzes die ik maak, maar dat is ook onderdeel van mijn ontwikkeling. Wat als ik die brief openmaak en de sturende woorden van mijn familie lees, waar ik beïnvloed door raak en dat me ervan weerhoudt om te doen wat ik zélf juist acht?’

Ik wil hem vragen of hij daar bang voor is, of hij denkt dat zijn familie zijn deelname geëvalueerd heeft en ze hem richting proberen te geven, maar ik besef dat ik me dat niet hoeft af te vragen. Dat is namelijk precies wat ik ook vreesde van Warwick.

‘Dankzij mijn deelname aan dit programma kom ik steeds meer tot de realisatie dat ik op mijn eigen benen wil staan,’ gaat hij verder. ‘Dat ik zelf keuzes wil maken en mijn eigen stappen wil zetten, om er vervolgens zelf achter te komen of ik het achteraf gezien anders had willen doen.’ Hij begrijpt mijn stilte verkeerd. ‘Misschien vind je het stom,’ sluit hij schouderophalend af.

‘Ik vind het allesbehalve stom,’ antwoord ik meteen. ‘Ik begrijp het juist heel goed. Ik heb ook een tijd met een dichte brief in mijn handen gezeten, totdat Jasper me ervan overtuigde dat ik het zou willen lezen.’

‘Je wachter is ontzettend goed voor je, hè?’

Eerst ben ik wat terughoudend om over mijn vriend te praten, omdat ik nog heel goed weet hoe verbaasd Rana om onze vriendschap was, maar Finley glimlacht naar me en lijkt oprecht blij voor me te zijn.

‘Ja,’ antwoord ik, ‘dat is hij.’ Bijna begin ik over hoe onze verstandhouding is ontstaan, maar dan bedenk ik me iets. ‘Wacht eens, hoe weet je dat?’

‘Dat is te zien. Zijn loyaliteit naar jou toe komt gewoon duidelijk naar voren.’ Ik glimlach. ‘Maar was je uiteindelijk blij met de woorden in je brief?’ vraagt hij.

‘Ja,’ antwoord ik, ‘de woorden van mijn zus en broer deden me goed. Met Miles heb ik het altijd al goed kunnen vinden, maar Katherina en ik zijn pas dichterbij elkaar gegroeid door mijn deelname aan dit programma.’ Ik denk aan haar woorden en glimlach kort, voordat ik een opgeluchte zucht uitkraam. ‘Gelukkig stonden er positieve woorden in en leek Warwick ook tevreden te zijn met mijn prestaties tot nu toe.’

‘Heb je daar zorgen om?’ Ik ben terughoudend in het geven van mijn antwoord, wat als antwoord op zich te beschouwen is. Finley lijkt me te begrijpen. ‘Hoe graag we ook zelf keuzes willen maken, toch blijft een deel van ons zich afvragen of zij het wel goedkeuren. Ik hoop dat we kunnen leren accepteren dat het niet altijd erg is als zij dat niet doen.’

‘Ik hoop dat ik kan leren voor mezelf op te komen en ervoor te zorgen dat ik me niet langer door hem een bepaalde kant op laat commanderen.’

Na mijn zin is het een tijd stil.

Ik kijk opgelaten naar het papierwerk, maar vanuit mijn ooghoek kan ik Finley naar me zien kijken. Waarschijnlijk twijfelt hij of hij op mijn woorden in moet gaan, omdat het duidelijk is dat ik ze per ongeluk zei. Ik kijk hem aan om te zeggen dat we het maar gewoon moeten laten, maar wanneer ik zijn gezichtsuitdrukking zie wil ik dat niet meer. Hij vindt het duidelijk rot voor me, maar kijkt me niet met medelijden aan. Wel met begrip.

‘Zo lang als ik het me bewust kan herinneren, probeert hij me altijd te laten doen wat hij wil,’ ga ik dan verder. ‘Hij lijkt zelfs niet eens geïnteresseerd te zijn in mijn wensen. Het voelt alsof ik er alleen maar ben om zijn bevelen op te volgen en ervoor te zorgen dat hij het goed heeft. Wist je dat hij in de vergadering aandrong op hoe ik volgens hem de toekomst van Airdyn veilig kon stellen? Van hem kon ik praktisch kiezen tussen deelnemen aan de Spelen of trouwen met Percival of Julian.’

‘Al lijkt dat laatste nu niet meer zo vervelend te zijn, hè?’ zegt Finley, terwijl hij met zijn wenkbrauwen wiebelt. Met gloeiende wangen geef ik hem een stomp.

‘Wedden dat hij niet eens blij voor zijn nichtje is dat ze iemand gevonden heeft met wie ze graag samen wil zijn, maar dat hij dit alleen maar als positieve meevaller ziet en als kans om onze landen sterker te verbinden?’

Na een stilte zegt Finley: ‘Ik vind het echt rot voor je, Arabelle. Ik weet hoe het is om op te groeien in iemands greep, om als een pop bespeeld te worden door iemand die de touwtjes in handen denkt te hebben.’

‘Dat zeg je goed: denkt te hebben. Eerst was ik sceptisch over mijn deelname, maar hoe langer ik hier ben, hoe meer ik me realiseer dat je gelijk hebt en dat het belangrijk is om op eigen benen te staan. Om mijn eigen keuzes te maken. Nu ik hier ben, voel ik dat dat juist is. Maar ik ben bang dat ik niet meer zo standvastig ben wanneer hij weer voor mijn neus staat en me weer probeert te commanderen.’

‘Weet je dat ik denk dat het goed zal komen?’ zegt Finley oprecht. ‘Ik heb je nu een aantal weken van dichtbij meegemaakt en in het begin kwam je vaak onzeker over en leek je constant aan jezelf te twijfelen, maar nu is dat niet meer zo. Natuurlijk heb je net zoals ieder van ons nog steeds je twijfels, maar je laat je er niet langer meer door tegenhouden. Je pakt het juist aan als mogelijkheid om jezelf sterker te maken. Je hebt niet opgegeven en je bent doorgegaan. Daarom weet ik zeker dat het goed zit.’

‘Dank je.’

Plotseling realiseer ik me wat ik hem zojuist allemaal verteld heb en hoe zeer het mij kan schaden als het uit zou komen. Met Percival heb ik besproken dat mijn relatie met Warwick niet al te best is en dat hij me haast gedwongen heeft om aan het programma mee te doen, maar ik heb hem niet verteld dat mijn koning iedere keuze die hij maakt aan me op probeert te dringen of dat hij aan probeerde te dringen op een gearrangeerd huwelijk. Mijn woorden over de koning zouden groot leed aan kunnen brengen als ze uit zouden komen en nu heb ik Finley dat wapen gegeven.

Hoewel ik de eerste keer dat ik hem überhaupt iets toevertrouwde doodsangsten uitstond, heb ik van geen enkel woord spijt wanneer ik hem aankijk en zie hoe oprecht hij is. Er is geen mogelijkheid dat hij dit tegen me zal gebruiken. Ik kan hem vertrouwen. Het feit dat ik dit gedeeld heb maakt mij niet kwetsbaar, maar juist sterker.